

станни нападения на цвѣтущото нѣкога с. Арбанаси, мнозина арбанасчани, едни сж били избѣгали, а други сж били избити, и въ тѣхнитѣ изоставени кжщи били заселени хора отъ околнитѣ по-близки или по-далечни села.

Попъ Маринъ бѣше човѣкъ високо нравственъ, всѣкога и въ всичко коректенъ и строго религиозенъ. Затова той бѣ почитанъ и уважаванъ отъ всички. Той бѣше искрено вѣруещъ и внушаваше на духовното си паство да вѣрва, да пази православната си вѣра. Енорийски свещеникъ бѣ той въ църквата Рождество Христово и ржкоположенъ бѣ следъ смъртъта на баща си, сакеларий попъ Анастасъ. Когато попъ Маринъ забелязваше, че нѣкой отъ енорияшитѣ му отсѣтствуваше отъ църквата, той, щомъ пустне черкова, ще отиде въ дома му да изучи причинитѣ на отсѣтствието му. Ако заварваше отсѣтствувашия боленъ, той го успокояваше и окуражаваше. „Азъ, казваше той на болния, ще се помоля тукъ на Бога да ти даде здраве и ще ти чета молитва за сжщото. Вѣрвай, защото само въ вѣрата е силата, въ нея е животътъ. Вѣрвай, че въ оздравѣнешъ и ти ще бждешъ здравъ. Подкрепата е за вѣрующия, а не за невѣрующия“. И това той го твърдѣше съ пълна искреностъ. Като свещеникъ той бѣ примѣренъ. За отличнитѣ му способности и примѣрния му животъ той бѣ добре оцененъ и заслужено удостоенъ отъ митрополитъ Иларионъ Макариополски съ повишаване икономъ: като такъвъ той бѣше станалъ пръвъ между свещеницитѣ въ селото. Като учителъ, попъ Маринъ бѣше строгъ и безпощаденъ къмъ провиненитѣ. Трудолюбивитѣ и способнитѣ похваляваше и повишаваше, а по-слабитѣ грижливо се заемаше да ги подготви. Изобщо обносжитѣ му къмъ ученицитѣ бѣха бащински. „Обичай, казваше той, отъ сърдце, но не разглезвай. Гали, но не поощрявай злонравieto, покварата“. И знаейки, че въ дѣлото на възпитанието пръвъ мѣсто заема личниятъ примѣръ, а следъ него съветътъ, попъ Маринъ съ живота си, съ постѣпкитѣ си даваше примѣръ за подражание, като не забравяше да повлияе съ добритѣ си съвети и въздействува съ авторитета си.

Попъ Маринъ бѣше снаженъ, представителенъ и съ величествена осанка. Той, както и попадията му, носѣха дълги сукнени кожуси, подплатени съ кожи. Празниченъ день попадията обличаше дреха подплатена съ хермелинъ. На врата си носѣше украса отъ 30—40 върви доста едъръ маргаритъ, имаше златни гривни, златни ченгели (павти), обици съ скжпоценни камъни и прѣстени сжщо така много скжпоценни. Доходитѣ на попъ Маринъ бѣха главно отъ недвижимитѣ му имоти: лозя, ниви, ливади, дюкяни въ Горна-Орѣховица, воденица съ 5 камъка въ с. Тимнийско, близу до Горна-Орѣховица и пр. Кжщата му бѣ грамадна. Въ нея имаше баня, а дворътъ, който бѣше много обширенъ и съ много добре уредена градина, бѣше обграденъ съ високи каменни зидове. Таванитѣ на кжщата му бѣха съ гипсова украса. Една отъ стайтѣ, а именно гостната (хаета) я има фотографирана въ годишния сборникъ на народния музей 1921 год., стр. 38. Тя е запазена както е била нѣкога.

Като учителъ попъ Маринъ бѣше всецѣло предаденъ на просвѣтното дѣло, но никога не забравяше и своята задача на възпитателъ. При него не можеше да се мине съ слабо подготвенъ урокъ.

Общо казано, трудътъ на учителитѣ бѣ грамаденъ. Учителътъ трѣбваше да изпитва всички ученици, и то по два пжти на день. Работа непрекъснатата, уморителна. Заплатата, обаче, бѣ мизерна: по две-три, най-много четири хиляди гроша, т. е. отъ 400 до 800 лв. за цѣла година, и то при единъ вече доста заскжпналъ животъ, сравнително съ миналото време. Учителътъ отговаряше не само за просвѣтното дѣло, но още и за